

EN MYSDECKARE OMLACEY DOYLE—BOK 1

MORD

I

SLOTTET

FIONA GRACE

Fiona Grace
Mord i slottet

«Lukeman Literary Management Ltd»

Grace F.

Mord i slottet / F. Grace — «Lukeman Literary Management Ltd»,

MORD I SLOTTET (EN MYSDECKARE OM LACEY DOYLE—BOK 1) är debutromanen i en ny charmig och mysig bokserie av Fiona Grace. Lacey Doyle, 39 år och nyskild, behöver en drastisk förändring. Hon måste säga upp sig från sitt jobb, lämna sin hemska chef och New York City och kliva undan från det hektiska livet. För att fullfölja det löfte hon gav sig själv som barn, beslutar hon sig för att lämna allt bakom sig och återuppleva sin älskade barndomssemester i den pittoreska, engelska havsstaden Wilfordshire. Wilfordshire är precis som Lacey minns det, med sin tidlösa arkitektur, sina kullerstengator och med naturen vid tröskeln. Lacey vill inte återvända hem—och helt spontant bestämmer hon sig för att stanna och ge sin barndomsdröm ett försök: hon ska öppna sin egen antikvitetsaffär. Lacey känner äntligen att hennes liv är på väg åt rätt håll—tills hennes nya stjärnkund hittas död. Som stadens nykomling får Lacey allas blickar mot sig och det är upp till henne att rentvå sitt eget namn. Med en affär att sköta, en granne som blivit hennes ärkefiende, en flirtig bagare på andra sidan gatan och ett mordfall att lösa—är detta nya liv allt som Lacey hade hoppats på? Bok #2 I serien —DÖDEN OCH HUNDEN—finns också tillgänglig att förbeställa!

© Grace F.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITEL ETT	7
KAPITEL TVÅ	11
KAPITEL TRE	17
KAPITEL FYRA	23
KAPITEL FEM	26
KAPITEL SEX	30
KAPITEL SJU	32
Конец ознакомительного фрагмента.	34

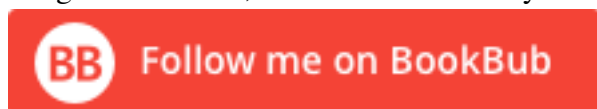
MORD I SLOTTET

(EN MYSDECKARE OM LACEY DOYLE – BOK ETT)

FIONA GRACE

Fiona Grace

Debutförfattaren Fiona Grace är skaparen bakom mysdeckarserien om LACEY DOYLE, som inkluderar MORD I SLOTTET (Bok #1), DÖDEN OCH HUNDEN (Bok #2) och BROTT I BAGERIET (Bok #3). Hör gärna av dig till Fiona på www.fionagraceauthor.com där du även kan ladda ner gratis e-böcker, ta del av de senaste nyheterna och hålla kontakten.

Copyright © 2019 av Fiona Grace. Alla rättigheter förbehållna. Med undantag för vad som tillåts enligt US Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation reproduceras, spridas eller överföras i någon form eller på något sätt, eller lagras i en databas eller ett hämtningssystem, utan att ha föregåtts av tillstånd från författaren. Denna e-bok är licensierad endast för personligt bruk. Denna e-bok får inte säljas vidare eller ges bort till andra människor. Om du vill dela denna bok med en annan person, vänligen köp en extra kopia för varje mottagare. Om du läser den här boken och inte köpte den, eller om den inte köptes för endast din användning, vänligen returnera den och köp din egen kopia. Tack för att du respekterar det hårda arbete som denna författare lagt ner på att färdigställa boken. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser och incidenter är antingen produkter av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Alla likheter med faktiska personer, levande eller döda, är rent slumpmässiga. Jacket image Copyright Helen Hotson, används under licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV FIONA GRACE

MYSDECKARE OM LACEY DOYLE

MORD I SLOTTET (Bok#1)

DÖDEN OCH HUNDEN (Bok #2)

BROTT I BAGERIET (Bok #3)

INNEHÅLL

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[KAPITEL SEX](#)

[KAPITEL SJU](#)

[KAPITEL ÅTTA](#)

[KAPITEL NIO](#)

[KAPITEL TIO](#)

[KAPITEL ELVA](#)

[KAPITEL TOLV](#)

[KAPITEL TRETTON](#)

[KAPITEL FJORTON](#)

[KAPITEL FEMTON](#)

[KAPITEL SEXTON](#)

[KAPITEL SJUTTON](#)

KAPITEL ARTON

KAPITEL NITTON

KAPITEL TJUGO

KAPITEL TJUGOETT

KAPITEL TJUGOTVÅ

KAPITEL TJUGOTRE

KAPITEL TJUGOFYRA

KAPITEL TJUGOFEM

KAPITEL TJUGOSEX

KAPITEL TJUGOSJU

KAPITEL TJUGOÅTTA

EPILOG

KAPITEL ETT

Oskyldiga.

Så skildrade skilsmässopapperna dem båda i frågan om skilsmässomotivering, skrivet i svart bläck och fet text som stod ut från det vita pappret.

Oskyldiga.

Lacey suckade med blicken fäst vid dokumenten. Den till synes harmlösa mappen hade precis levererats till hennes dörr av en finmig tonåring med en nonchalant attityd som om det inte var mer än en pizzabeställning. Och trots att Lacey omedelbart hade vetat varför hon fick brev, kände hon ingenting nu. Det var först efter att hon slängde sig på vardagsrumssoffan – där cappuccinon hon hade övergett vid ljudet av dörrklockan stod på bordet och puttrade ur sig små rökspiraler – och lät dokumenten glida ur mappen, som det slog henne.

Skilsmässopapper.

Skilsmässa.

Hennes reaktion hade varit att skrika och kasta dem på marken som någon med araknofobi som precis fått en tarantella hemskickad.

Och där låg de nu, utspridda över den moderna och oerhört dyra mattan hon hade fått av sin chef, Saskia, på inredningsfirman där hon jobbade. Orden David Doyle vs Lacey Doyle stirrade upp på henne. Från den textmassa som mest liknade nonsens började ord att ta form framför hennes ögon: äktenskapsupplösning, oförsonliga olikheter, ömsesidig överenskommelse...

Hon plockade famlande upp papperna.

Det var förstås ingen överraskning. David hade avslutat deras fjortonåriga äktenskap med att skrika, "Min advokat kommer höra av sig!" trots allt. Men det hade ändå inte förberett Lacey på det känslomässiga nedfallet som följde att ha de fysiska dokumenten i händerna. Att känna deras tyngt, deras konkreta form och se den där hemska, feta, svarta texten som hävdade att ingen av parterna stod till svars för upplösningen.

Det var så New York skötte det – oskuldsfulla skilsmässor är mindre röriga, inte sant? – men att kalla dem båda oskyldiga var att ta i, i alla fall enligt Lacey. Skulden låg enligt David på henne. Trettionio år och inga barn. Inte det minsta lilla kli i fingrarna efter att få häcka. Inga hormonvågor vid åsynen av deras bekantas nyfödda – och det hade varit många; de materialiserades i en oändlig ström av söta små mjuka saker som inte alls fick någonting att vakna inuti henne.

"Du är en tickande klocka," hade David förklarat över ett glas merlotvin en kväll.

Vad han egentligen menade var förstås, "Vårt äktenskap är en tickande bomb."

Lacey suckade djupt. Om hon bara hade vetat när hon gifte sig med honom som tjugofemåring, i en lycksalig stormvind av vit konfetti och champagnebubblor, att det skulle bita henne i baken att prioritera karriären över moderskap.

"No-fault." Oskyldiga. Ha!

Hon gick för att leta fram en penna – med en kropp som nu tycktes gjord av stål – och hittade en i nyckelskålen. Nu var i alla fall saker och ting organiserade. Ingen David som letade efter borttappade skor, borttappade nycklar, borttappade solglasögon. Nu för tiden låg allt där hon hade lämnat det. Men just nu kändes det inte som mycket till tröstpris.

Hon återvände till soffan med pennan i handen och positionerade den över den prickade linjen hon skulle signera. Men i stället för att trycka pennspetsen mot pappret, stannade Lacey upp, lät pennan sväva drygt en millimeter ovanför linjen, som om det fanns en osynlig barriär mellan spetsen och pappret. Ordet "underhållsbidrag" hade fångat hennes uppmärksamhet.

Med rynkad panna bläddrade Lacey till sidan som innehöll den paragrafen och ögnade igenom den. Eftersom hon var den i paret som tjänade mest – och ensamägare för den lägenhet i Upper East

Side där hon just nu satt – skulle Lacey betala en ”fast summa” i ”upp till två år” till David, så att han fick hjälp att ”återställa” sitt liv till ett ”tillstånd jämlikt med det som vederbörande tidigare har levt.”

Lacey kunde inte låta bli att släppa lös ett bedrövat skratt. Hur ironiskt var det inte att David nu gynnade från hennes karriär, som var exakt det som slet isär dem från första början? Han skulle förstås inte se det på det viset. David skulle kalla det för ”gottgörelse” eller något liknande. Han var pedantisk när det kom till balans, rättvisa och jämvikt. Men Lacey visste vad dessa pengar egentligen var. Vedergällning. Hämnd. Motattack.

Snacka om att bli biten i ändan dubbelt om, tänkte hon.

Plötsligt rubbades Laceys synfält och en fläck dök upp över hennes efternamn, fick bläcket att förvrängas och pappret att skrynklas. En flyktig tår hade fallit från hennes öga. Hon torkade det förbrytande ögat aggressivt med baksidan av handen.

Jag kommer behöva byta namn, tänkte hon och stirrade ner på det deformerade ordet. Återgå till mitt flicknamn.

Lacey Fay Doyle fanns inte längre. Raderad. Det namnet tillhörde David Doyles fru och, när hon väl hade signerat den där prickade linjen, var hon inte längre den kvinnan. Hon skulle återigen bli Lacey Fay Bishop, en flicka hon inte hade varit sedan tjuugoårsåldern och som hon knappt ens mindes.

Men Bishopnamnet betydde ännu mindre för Lacey än det hon hade lånat från David under de senaste fjorton åren. Hennes pappa hade stuckit när hon var sju, direkt efter en annars charmig familjeresor till den idylliska kuststaden Wilfordshire i England. Hon hade inte sett honom sedan dess. Där ena dagen – ätande glass på en barsk, vild och blåsig strand – borta den andra.

Nu var hon lika misslyckad som sina föräldrar! Efter alla barndomstårar hon hade fällt för sin försvunna pappa, alla arga tonårsförolämpningar hon hade kastat på sin mamma, hade hon gått och upprepat exakt samma misstag som dem! Hon hade misslyckats som gift, precis som dem. Den enda skillnaden, resonerade Lacey, var att hennes misslyckande inte skadade någon annan. Hennes skilsmässa skulle inte lämna två upprörda, skadade döttrar bakom sig.

Hon stirrade återigen ner på den där satans linjen. Den krävde att signeras. Men ändå tvekade Lacey. Hennes hjärna verkade ha fastnat på hennes nya namn.

Jag kanske bara kan skippa efternamn helt och hållet, tänkte hon sarkastiskt. Jag skulle kunna vara Lacey Fay, som någon slags popstjärna. Hon kände en bubblande hysteri i bröstkorgen. Men varför sluta där? Jag skulle kunna byta namn till vad som helst för några dollar. Jag skulle kunna bli – hon såg sig omkring efter inspiration och lät ögonen landa på den fortfarande orörda kaffekoppen på bordet framför henne – Lacey Fay Cappuccino. Varför inte? Prinsessan Lacey Fay Cappuccino!

Hon brast ut i skratt, slängde bak huvudet med glansiga, svarta hårlockar som guppade och nästintill röt mot taket. Men ögonblicket var kort och skrattet tog slut lika fort som det hade börjat. Tystnad fyllde den vanligtvis tomma lägenheten.

Kvickt kluddade Lacey sin namnteckning på skilsmässopappret. Nu var det gjort.

Hon tog en klunk av kaffet. Det var kallt.

*

På väg mot jobbet som vanligt klev Lacey på den trånga tunnelbanan som gick mot kontoret där hon arbetade som assistent för en inredningsarkitekt. Klackar, handväska, ingen ögonkontakt; Lacey var precis som vilken annan pendlare som helst. Förutom att hon inte var det. För, utav den halva miljonen människor som för tillfället åkte genom New Yorks tunnelbanor den morgonen, var hon den enda som hade serverats skilsmässopapper den morgonen – så kändes det i alla fall. Hon var den senaste medlemmen i Den Sorgsna Klubben För Frånskilda.

Lacey kände hur tårarna trängde sig fram. Hon skakade på huvudet och tvingade tankarna mot lyckligare ting. De hamnade direkt i Wilfordshire, på den där fridfulla men vilda stranden. I ett plötsligt, levande minne, såg Lacey havet och kände den salta luften. Hon mindes glassbilen med sin otäckt klingande vinjett och deras pommes frites – chips, hade pappa sagt att britterna kallade det – som kom i små frigolitbägare med en liten trägaffel och alla fiskmåsar försökte stjäla dem ifrån

henne så fort hennes koncentration svajade. Hon tänkte på sina föräldrar, på de leenden de hade burit den semestern.

Hade allt varit en lögn? Hon hade bara varit sju och Naomi hade varit fyra; ingen av dem var gamla nog att märka av nyanserna hos vuxnas känslor. Hennes föräldrar hade uppenbarligen varit bra på att dölja saker, för allt var fullständigt normalt ända tills det över en natt blivit förödande.

De hade verkligen sett lyckliga ut då, tänkte Lacey, men för den yttre världen hade säkert hon och David det också. De hade det. I sin fina lägenhet med välbetalda, tillfredsställande jobb. Bra hälsa. Det enda som saknades var de där jäkla barnen som så plötsligt blivit viktiga för David. Faktum var att det hade varit lika abrupt som när hennes pappa stack. Det kanske var en manlig sak. Ett plötsligt eureka-ögonblick där man tog ett beslut som aldrig kunde vändas, så att allt som stod i vägen fick brinna ner – varför lämna någonting oskatt?

Lacey lämnade tunnelbanestationen och gick tillsammans med en hop andra människor genom New York Citys gator. Hon hade kallat New York för sitt hem hela sitt liv. Men nu tycktes det kvävande. Hon hade alltid älskat hur högt tempo det var, för att inte tala om arbetslivet. New York var helt och hållet hon. Men nu blev hon överväldigad av en längtan efter att något skulle förändras radikalt. Längtan efter en nystart.

Medan hon passerade de sista kvarteren innan kontoret, drog hon fram mobilen från handväskan och ringde Naomi. Hennes syster svarade efter första signalen.

”Allt okej, gumman?”

Naomi hade nervöst väntat på att skilsmässopapperna skulle komma, därav det snabba svaret trots att det var tidigt. Men Lacey ville inte diskutera skilsmässan.

”Minns du Wilfordshire?”

”Va?”

Naomi lät trött. Som ensamstående mamma åt Frankie, världens ostyrigaste sjuåriga pojke, var det väntat.

”Wilfordshire. Sista semestern medan mamma och pappa var tillsammans.”

En stunds tystnad följde.

”Varför frågar du mig?”

Precis som deras mamma hade Naomi tagit ett tysthetslöfte angående allt som hade med deras pappa att göra. Hon var yngre när han stack och hävdade att hon inte hade några minnen alls av honom, så varför slösa energi på att bry sig om hans frånvaro? Men efter för många shots en fredagskväll, hade hon erkänt hur tydligt hon mindes honom, hur ofta hon drömde om honom och att hon hade ägnat hela tre år av terapi åt att beskylla hans övergivande för allt som gått fel i hennes förhållanden i vuxen ålder. Naomi hade hoppat på karusellen för passionerade, kaotiska förhållanden när hon var fjorton och hade aldrig hoppat av. Naomis kärleksliv gjorde Lacey yr.

”De kom idag. Papperna.”

”Åh, gumman. Jag är ledsen. Är du – FRANKIE LÄGG NER DEN DÄR, FÖR GUDS SKULL!”

Lacey ryckte till och höll mobilen bort från örat medan Naomi skällde sina dödshot mot Frankie om han inte slutade göra vad det nu var han inte fick göra.

”Förlåt, gumman,” sa Naomi, återigen med samtalston. ”Är du okej?”

”Det är lugnt.” Lacey pausade. ”Nej, det är faktiskt inte lugnt. Jag känner mig impulsiv. På en skala från ett till tio, hur galet vore det att skolka från jobbet och ta nästa flyg till England?”

”Eh, typ elva? De kommer att avskeda dig.”

”Jag kan be om ledigt för en personlig kris.”

Lacey kunde praktiskt taget höra Naomi himla med ögonen.

”Från Saskia? Verkligen? Tror du att hon ger dig en dag för dig själv? Kvinnan som tvingade dig att jobba förra julafton?”

Laceys läppar vred sig i bestörtning, en gest hon hade ärvt från sin pappa, enligt hennes mamma. ”Jag måste göra nånting, Naomi. Jag känner mig kvävd.” Hon drog på polotröjans krage som plötsligt kändes som en snara.

”Självklart känner du så. Ingen beskyller dig för det. Men gör inget förhastat. Jag menar, du valde din karriär över David, så riskera den inte.”

Lacey stannade upp och rynkade förvirrat pannan. Var det så Naomi hade tolkat situationen?

”Jag valde inte min karriär över honom. Han gav mig ett ultimatum.”

”Se det hur du vill, Lace, men... FRANKIE! FRANKIE, JAG SVÄR—”

Lacey var vid kontoret. Hon suckade. ”Hejdå, Naomi.”

Hon lade på och stirrade upp på det höga tegelhuset åt vilket hon hade ägnat femton år av sitt liv. Femton år åt jobbet. Fjorton åt David. Det var väl ändå dags att ägna något åt sig själv? Bara en liten semester. En resa över minnesfältet. En vecka. Två veckor. En månad, högst.

Med en plötslig känsla av beslutsamhet marscherade Lacey in i byggnaden. Hon hittade Saskia lutad över en dator, skällande befallningar åt en av de skräckslagna praktikanterna. Innan hennes chef ens hann säga ett ord till henne, höll Lacey upp handen för att stoppa henne.

”Jag tänker ta lite egentid,” sa hon.

Hon hann se Saskia blänga innan hon vände på klacken och marscherade ut, samma väg som hon kom.

Fem minuter senare bokade Lacey ett flyg till England.

KAPITEL TVÅ

”Du har härmed blivit galen, syrran.”

”Älskling, du betar dig irrationellt.”

”Mår moster Lacey bra?”

Orden från Naomi, deras mamma och Frankie spelades om i Laceys huvud när hon klev av planet ner på Heathrowflygplatsens asfalt. Hon kanske var galen som hoppade på första bästa flyg från JFK och spenderade sju timmar på planet utan mer än sin handväska, sina tankar och en tygkasse med kläder och toalettartiklar hon hade köpt på flygplatsens butiker. Men att vända ryggen åt Saskia, New York och David, gjorde henne upprymd. Det fick henne att känna sig ung. Bekymmerslös. Äventyrlig. Modig. Faktum var att det hade påmint henne om den Lacey Bishop hon varit f.D. (före David).

Att meddela nyheten till sin familj att hon gett sig av till England utan varning – över högtalarfunktionen, dessutom – hade varit mindre uppjagande, eftersom ingen av dem verkade ha något filter och alla tre hade den dåliga vanan att högt uttrycka vad än de tänkte.

”Tänk om du får sparken?” hade hennes mamma ylat.

”Åh, det får hon definitivt,” hade Naomi bekräftat.

”Har moster Lacey ett sammanbrott?” hade Frankie frågat.

Lacey kunde se framför sig hur alla tre satt samlade runt ett konferensbord och gjorde sitt bästa för att spräcka hennes bubbla. Men givetvis var inte det den verkliga situationen. De var hennes nära och kära; det var deras jobb att servera den hårda sanningen. I denna nya, obekanta epok, e.D. – efter David – vem skulle annars göra det?

Lacey gick igenom terminalgången, följde de andra tröttögda passagerarna. Det kända, engelska duggregnet hängde i luften. Vilken vår. Med fukten som krusade hennes hår fick Lacey äntligen ett ögonblicks paus att reflektera. Men det fanns ingen återvändo nu, inte efter sju timmars flygresa och flera hundra dollar dragna från hennes bankkonto.

Terminalen var en enorm växthusliknande byggnad av stål och slätt, blåaktigt glas, toppat med ett toppmodernt, bågformat tak. Lacey gick in i det glansiga, kaklade rummet – dekorerat med kubistiska väggmålningar av pittoreskt döpta British Building Society – och anslöt sig till kön för passkontroll. När det blev hennes tur var vakten en blängande, blond kvinna med svarta, klossliknande ögonbryn. Lacey gav henne sitt pass.

”Anledning till resan? Arbete eller nöje?”

Vaktens dialekt var hård, långt ifrån de mjuktalande brittiska skådespelarna som hade charmat Lacey på hennes mest älskade kvällspratshower.

”Jag är på semester.”

”Ingen returbiljett.”

Det tog Laceys hjärna ett ögonblick att förstå vad kvinnan egentligen menade; hon talade med en okonventionell grammatik. ”Det är ingen tidsbegränsad semester.”

Vakten höjde sina stora, svarta ögonbryn och hennes sura uppsyn blev misstänksam. ”Du behöver visum om du ska jobba.”

Lacey skakade på huvudet. ”Det ska jag inte. Det sista jag vill göra här är att jobba. Jag skilde mig precis. Jag behövde lite tid att reda ut tankarna och äta glass och se på dåliga filmer.”

Vaktens ansiktsdrag mjuknade omedelbart med empati och gav Lacey det distinkta intrycket av att hon också var medlem i Den Sorgsna Klubben För Frånskilda.

Hon gav tillbaka Laceys pass. ”Ha så kul. Och upp med hakan, va.”

Lacey svalde den lilla klumpen som hade formats i halsen, tackade vakten och gick vidare till ankomsthallen. Där stod flera distinkta grupper av människor som väntade på sina närstående. Vissa höll ballonger, andra blommor. En grupp väldigt blonda barn höll upp en skylld med texten ”Välkommen hem, mamma! Vi har saknat dig!”

Det fanns förstås ingen där att hälsa Lacey välkommen och när hon korsade den fullspäckade salen, på väg mot utgången, tänkte hon på hur hon aldrig skulle bli välkomnad av David på en flygplats igen. Om hon bara hade vetat när hon kom hem från den där affärsresan – där hon hade shoppat antika vaser i Milan – att det var sista gången David skulle överraska henne på flygplatsen med ett leende på läpparna och en stor bukett tusenskönor i famnen. Hon skulle ha njutit av det mer.

Väl ute på gatan vinkade Lacey till sig en taxi. Det var en svart ”hackney carriage” och åsynen slog henne med nostalgi. Hon, Naomi och deras föräldrar hade åkt en av dessa ikoniska svarta taxibilar den där gången, under deras sista och avgörande familjesemester.

”Vart nånstans?” frågade den mulliga chauffören när Lacey slank ner i baksätet.

”Wilfordshire.”

Ett ögonblick passerade. Chauffören vände sig om och såg på henne med en djup rynka mellan sina stripiga ögonbryn. ”Vet du om att det är en två timmar lång resa?”

Lacey blinkade, osäker på vad han försökte förmedla.

”Det är lugnt,” sa hon med en liten axelryckning.

Han såg ännu mer förvirrad ut. ”Du är jänkare, va? Tja, jag venne hur mycket du är van att lägga på resor hemma, men på den här sidan av vattnet kommer en tvåtimmarsresa att kosta en fin penning.”

Hans abrupta sätt förvånade Lacey, inte för att det inte matchade hennes mentala bild av den muntra, engelska taxichauffören, men för att det var en förklädd antydan att hon inte hade råd med en sådan resa. Hon undrade om det hade något att göra med att hon var en ensam, kvinnlig resenär. Ingen ifrågasatte någonsin David när de åkte långa taxiresor tillsammans.

”Jag kan betala,” försäkrade hon honom med en kall ton.

Chauffören vände sig framåt igen och startade taxametern. Den pep till och en grön pundsymbol lystes upp; även detta väckte nostalgin i henne.

”Så länge du kan det,” sa han tunt och svängde ut från trottoaren.

Snacka om brittisk gästvänlighet, tänkte Lacey.

*

De nådde fram till Wilfordshire efter två timmar – som lovat – och ”tvåhundrafemti quid” senare. Men det dyra priset och den ovänliga chauffören föll fort i glömska när Lacey klev ur bilen och andades in den friska havsluften. Det luktade precis som hon mindes det.

Lacey hade alltid funnit det anmärkningsvärt hur dofter och smaker kunde väcka sådana starka minnen – denna stund var precis likadan. Den saltiga luften fick en plötslig våg av bekymmerslös glädje att resa sig inuti henne, en glädje hon inte hade känt sedan innan hennes pappa lämnade dem. Den var så stark att hon nästan fick henne att tippa omkull. Ängsten som hennes familjemedlemmars reaktioner till den oförberedda resan hade satt i henne smälte nu bort. Lacey var precis där hon behövde vara.

Hon begav sig ner för huvudgatan. Duggregnet som hade omgivit Heathrow Airport syntes inte till och de sista spåren av solsken badade allt i ett guldigt ljus; det såg magiskt ut. Precis som hon mindes det – två parallella rader av uråldriga stenstugor, byggda ända framme vid kullerstenstrottoarerna med sina ursprungliga burspråk fortfarande kvar, vars glas buktade ut mot gatan. Inga av butikerna hade moderniserats sedan hon var här sist. Det såg till och med ut att vara samma gamla träskyltar som dinglade ovanför dem. Varje butik var dessutom helt unik från de andra och sålde allt från barnkläder och sybehör till bakelser och små kaffepaket. Det fanns till och med en antik karamellbutik med stora glasburkar fyllda av godis i olika färger, där allt kunde köpas enskilt för ett öre.

Det var april och staden var dekorerad med färgade flaggväv inför påskfirandet, upphängt mellan affärerna i ett sicksackande mönster över gatorna. Det fanns massvis med folk runt omkring – som precis slutat jobba, antog Lacey – sittande utanför pubar på picknickbänkar med sina stora

ölglas eller vid kaféernas uteserveringar, ätande desserter. Alla verkade utsöndra goda vibbar och deras munterhet blev en tröstande bakgrundsmusik, som vitt brus.

Känslan av att allt stod rätt till kom som en lugnande bölja genom Laceys kropp. Hon tog upp mobilen och knäppte ett kort på huvudgatan. Med havet likt ett glittrande silverband runt horisonten och den vackra, rosastrimmade himlen, såg det ut som ett vykort, så hon delade den i gruppchatten hon hade med sin familj: Bishop Girlz. Naomi hade döpt den, helt i enlighet med Laceys misstycke.

Det är precis som jag minns det, lade hon till under den pittoreska bilden.

Ett ögonblick senare gav mobilen ifrån sig ett pling. Naomi hade svarat.

Ser ut som att du hamnat av misstag i Diagon Alley, syrran.

Lacey suckade. Det var det typiskt sarkastiska svaret hon kunde ha väntat sig från sin lillasyster. Det var självklart att Naomi inte bara kunde vara lycklig för hennes skull eller stolt över hur Lacey hade tagit kontroll över sitt liv.

Använde du ett filter? undrade hennes mammas svarsmeddelande en stund senare.

Lacey himlade med ögonen och lade undan mobilen. Fast besluten att inte låta någonting förstöra hennes bra humör tog hon ett djupt, lugnande andetag. Skillnaden på luftkvaliteten här, jämfört med den förorenade New York Cityluften hon hade andats in den morgonen, var otrolig.

Hon fortsatte längs gatan, lyssnade till ljudet av sina egna skors klick-klackande mot kullerstenarna. Hennes nästa mål var att hitta ett hotellrum för det obestämda antalet nätter hon skulle vara här. Hon stannade till utanför det första vandrarhemmet hon fick skymten av, The Shire, men såg att skylten i fönstret hade vänts till ”Inga lediga rum”. Ingen fara; gatan var lång och om Laceys minne stämde, fanns det många fler ställen att testa.

Nästa vandrarhem – Laurel’s – var målat rosa som sockervadd och dess skylt informerade: ”Fullbokat”. Andra ord, samma mening. Men denna gång väcktes en oro i Laceys bröstorg.

Hon tvingade bort den. Det var bara den mask som hennes familj hade satt i hennes öra. Det fanns ingen anledning att stressa. Hon skulle snart hitta ett ställe.

Hon fortsatte. Mellan en smyckesbutik och bokhandel stod The Seaside Hotel fullbokat och bortom affären med campingutrustning och skönhetsalongen såg det likadant ut för Carol’s B’n’B. Det fortsatte och fortsatte till Lacey befann sig i slutet av gatan.

Nu satte sig till slut paniken i henne. Hur hade hon varit så fåfång att hon kom hit utan någonting förberett? Hela hennes yrke gick ut på att organisera saker, ändå misslyckades hon med att organisera sin egen semester! Hon hade inte några av sina ägodelar med sig och nu hade hon inte heller ett rum. Skulle hon behöva vända tillbaka dit hon kommit ifrån, fiska upp ”tvåhundra quid” till för en taxiresa tillbaka till Heathrow och hoppa på nästa flyg hem? Inte undra på att David hade inkluderat en paragraf om underhållsbidrag – hon kunde inte litas på när det gällde pengar över huvud taget!

Samtidigt som Laceys tankar virvlade av oro vände hon sig om, som om ännu ett vandrarhem skulle dyka upp från ingenstans om hon såg sig omkring hjälplöst nog. Det var först då som Lacey insåg att den sista byggnaden ute på hörnet var ett värdshus. The Coach House.

Lacey kände sig fånig men harklade sig, samlade tankarna och klev in.

Inredningen var typiskt likt en pub; stora träbord, en svart tavla med dagens meny skriven i kursiv, vit krita, en spelmaskin i hörnet med pråligt blinkande ljus... Hon gick fram till baren där glashyllor stod fyllda med vinflaskor och upphängda, runda glas fyllda med olika sorters sprit. Det hela var gammalmodigt på ett charmigt sätt. Det fanns till och med en äldre, utslagen herre som vilade huvudet mot baren med armen som kudde.

Bartendern var en slank flicka med ljusblont hår tillbakadraget i en rörig knut mitt på huvudet. Hon såg alldeles för ung ut för att jobba i en pub. Lacey drog slutsatsen att det hade att göra med den lägre åldersgränsen för alkohol i England och absolut inte det faktum att ju äldre Lacey blev, desto mer tycktes alla andra få bebisansikten.

”Vad får det lov att vara?” frågade bartendern.

”Ett rum,” sa Lacey, ”Och ett glas prosecco.”

Hon kände för att fira.

Men bartendern skakade på huvudet. ”Vi är fullbokade fram till påsk.” Hon talade med en sådan bred mun att Lacey kunde se tuggummit hon tuggade. ”Hela stan är det. Det är skollov och massor av folk tar med barnen till Wilfordshire. Det kommer inte finnas nånting på åtminstone två veckor.” Hon pausade. ”Så, bara prosecco, då?”

Lacey tog tag i baren för att hålla upp sig. Hennes mage vände sig. Nu kände hon sig verkligen som den fånigaste kvinnan i världen. Inte undra på att David hade lämnat henne. Hon var en oorganiserad röra. Ett patetiskt försök på en person. Här stod hon och låtsades klara sig som ensamstående vuxen utomlands, när hon i själva verket inte ens kunde skaffa ett hotellrum själv.

Vid det ögonblicket såg Lacey en figur i ögonvrån. Hon vände sig och såg en man komma mot henne. Han var sextio-någonting och bar en ginghamskjorta instoppad i sina blå jeans, solglasögon som vilade på hans kala huvud och ett mobilhölster på höften.

”Hörde jag att du letar efter någonstans att sova?” frågade han.

Lacey var på väg att säga nej – hon var kanske desperat, men att följa med en dubbelt så gammal man som kommit fram till henne i en pub, var lite för Naomigt för hennes stil – när mannen förklarade: ”Jag hyr ut semesterstugor.”

”Jaså?” svarade hon förbryllat.

Mannen nickade och drog fram ett litet visitkort från jeansfickan. Lacey ögnade informationen på det.

Ivan Parrys mysiga, rustika, charmiga semesterstugor. Perfekt för hela familjen.

”Jag är fullbokad, som Brenda sa,” fortsatte Ivan och nickade mot bartendern, ”Förutom en stuga som jag precis fått äganderätt för på en auktion. Den är egentligen inte klar att hyras ut än men jag kan visa dig den om du verkligen är i knipa. För rabattpris, eftersom det är något av en skrothög. Bara tills hotellrummen blir lediga igen.”

Lättnad forsade genom Lacey. Visitkortet såg äkta ut och Ivan hade inte aktiverat några varningssignaler i hennes huvud. Lyckan vände! Hon var så lättad att hon kunde ha kysst den där flinten!

”Du är en hjälte,” sa hon och lyckades tygla sig.

Ivan rodnade. ”Vänta tills du har sett den innan du bestämmer det.”

Lacey skrattade. ”Ärligt, hur illa kan det vara?”

*

Lacey lät som en födande kvinna när hon kämpade upp för bergsstigen bredvid Ivan.

”Är det för brant?” frågade han med en bekymrad röst. ”Jag borde ha nämnt att den låg på klippan.”

”Det är inga problem,” kiknade Lacey. ”Jag – älskar – havsutsikter.”

Genom hela deras promenad dit hade Ivan bevisat sig som motsatsen till sliskig affärsman genom att påminna Lacey om det sänkta priset (trots att de inte hade diskuterat någon summa än) och ständigt påpeka att hon inte skulle få för höga förhoppningar. Nu när hennes lår värkte från vandringen, började hon tycka att han hade rätt i att sätta ribban lågt.

Ända till huset syntes vid bergskrönet. Dess svarta silhuett karvades ut av den rosa himlen i bakgrunden; det var en hög stenbyggnad. Lacey drog högt efter andan.

”Är det den?” frågade hon andfått.

”Det är det,” svarade Ivan.

Styrka kom från ingenstans och tog Lacey upp för resten av berget. Varje steg som tog henne närmare den otroliga byggnaden avslöjade nya, vackra drag: den charmanta stenfasaden, skiffertaket, rosbusken som slingrade sig runt verandans träkolonner, den tjocka gamla dörren som bågades i form likt ett sagoslots dörr. Hela scenen inramades av det glittrande, färdande havet.

Laceys ögon buktade ut och hennes haka föll när hon tog sina sista steg fram till stugan. En träskyld bredvid dörren proklamerade: Crag Cottage.

Ivan nådde fram till henne med en tung nyckelknippa som klingade i handen när han letade efter rätt nyckel. Lacey kände sig som ett barn framför glassbilen, väntade otåligt på att mjukglassmaskinen skulle bli klar, studsade upp och ner på ivriga tår.

”Få inte upp hoppet,” sa Ivan för den femtioelfte gången och hittade äntligen nyckeln – en passande stor, rostig bronsnyckel som såg ut att kunna öppna Rapunzels torn. Han vred nyckeln i låset och knuffade upp dörren.

Lacey klev ivrigt in i stugan och slogs av den plötsliga, kraftfulla känslan av att komma hem.

Korridoren var minst sagt rustik med sina obehandlade trägolvplankor och utsuddade blomtapeter. Till höger om Lacey stod trappuppgången och i mitten av den gick en fluffig, röd matta med guldlöpare, som om den förra ägaren hade ansett att det var ett ståtligt hem och inte en idyllisk liten stuga. En trädörr stod öppen på hennes vänstra sida som tycktes locka på henne.

”Som jag sa, det är lite sjaskigt,” sa Ivan medan Lacey tassade längre in.

Hon befann sig i ett vardagsrum. Tre av väggarna bar tapeter i ett mint- och vitrandigt mönster som höll på att suddas ut med tiden, medan den fjärde avslöjade tegelstenen under. Ett stort utbuktat fönster såg ut över havet, med en inbyggd sittplats alldeles under. En vedspis med ett högt, svart skorstenrör ockuperade hela det ena hörnet, med en stålhink bredvid sig, fylld med ved. Resten av väggen togs upp av en träbokhylla. Soffan, fåtöljen och fotstödet matchade allihop och såg ut att vara original från fyrtiotalet. Allt behövde dammas av men för Lacey gjorde det bara stället ännu mer perfekt.

Hon snurrade runt och såg på Ivan. Han såg ängslig ut inför hennes bedömning.

”Jag älskar det!” utbrast hon.

Ivans ansiktsuttryck omvändes till förvåning (med en smula stolthet, märkte Lacey).

”Åh!” ropade han. ”Vilken tur!”

Lacey kunde inte hindra sig själv. Fylld med upprymdhet skyndade hon sig till vardagsrummet och försökte ta in varenda liten detalj. På den dekorerade, mönsterkarvade träbokhyllan stod ett par deckarböcker, vars sidor var skrynkliga av ålder. En sparbössa i porslin, formad som ett får, och en klocka som inte längre tickade stod på hyllan under och på botten var en samling ömtåliga porslinstekannor. Det var som om en antikälskares dröm blivit verklighet.

”Kan jag kolla resten?” frågade Lacey och kände hur hjärtat svällde.

”Gör det,” svarade Ivan. ”Jag går ner i källaren och fixar värmen och vattnet.”

De gick ut i en mörk liten korridor och Ivan försvann genom en dörr under trappan medan Lacey fortsatte in i köket. Hennes hjärta slog med nervös förväntan.

När hon klev in över tröskeln, drog hon efter andan.

Köket såg ut som något från ett viktoriantskt museum. Det fanns en gammal modell av en AGA-spis, kastruller och stekpannor i mässing som hängde från krokar i taket och ett stort knivblock i mitten. Genom fönstren såg Lacey en stor gräsmatta. På andra sidan av de eleganta glasdörrarna fanns en altan där ett rangligt bord och ett set med stolar hade ställts ut. Lacey kunde se framför sig hur hon satt där och åt nybakade croissanter från bageriet tillsammans med ekologiskt peruanskt kaffe från kaffebutiken nedanför.

Plötsligt drogs hon ur sin dagdröm av ett högljutt slammer. Det kom från under hennes fötter; hon kände golvplankorna vibrera.

”Ivan?” ropade Lacey och gick tillbaka till korridoren. ”Är allt som det ska?”

Hans röst färdades genom den öppna källardörren. ”Det är bara rören. Jag tror inte att de har använts på flera år. Det kan ta ett tag för dem att komma till rätta.”

Ännu en hög duns fick Lacey att hoppa till. Men nu när hon visste om den ofarliga orsaken kunde hon inte låta bli att skratta.

Ivan kom upp från källartrappan.

”Då var det fixat. Jag hoppas inte det tar allt för länge för rören att bli tysta,” sa han, på sitt oroliga sätt.

Lacey skakade på huvudet. ”Det hör till charmen.”

”Så, du kan stanna här så länge du behöver,” tillade han. ”Jag håller ögon och öron öppna och säger till om något av hotellen får lediga rum.”

”Oroa dig inte,” sa Lacey. ”Det här är precis vad jag inte visste att jag letade efter.”

Ivan visade upp ett blygt leende. ”Så är en tia per natt okej?”

Laceys ögonbryn flög upp till hårlinjen. ”En ’tia’? Det är väl, typ, tolv dollar eller nåt?”

”För mycket?” avbröt Ivan med glödröda kinder. ”Skulle en femma vara bättre?”

”För lite!” utbrast Lacey, medveten om att hon prutade uppåt i stället för nedåt. Men det löjligt låga priset skvallrade om att han var van vid rena rama stölden – Lacey skulle inte utnyttja en sådan rar, tafatt man, som räddat henne ur sin ”prinsessa i nöd”-kris. ”Det finns två sovrum, det är vintage. Det får plats en hel familj här. Bara det har dammats och polerats lite skulle du kunna tjäna flera hundra dollar per natt på det här stället.”

Ivan verkade inte veta var han skulle lägga blicken. Uppenbarligen gjorde pengasnack honom obekvämt; ännu mer bevis, tänkte Lacey, på att han inte var ämnad att vara affärsman. Hon hoppades inte att någon av hans inneboende utnyttjade honom.

”Tja, ska vi säga femton per natt, då?” föreslog Ivan. ”Jag kan skicka hit någon som städar upp.”

”Tjugo,” svarade Lacey. ”Och städa, det kan jag göra själv.” Hon log och höll fram handen. ”Ge mig nyckeln nu. Jag godtar inte ett nej.”

Den röda färgen hade spridits från Ivans kinder till hans öron och nacke. Han gav en liten nickning och lade bronsnyckeln i Laceys handflata.

”Mitt nummer står på visitkortet. Ring om något går sönder. Eller snarare, när något går sönder.”

”Tack,” sa Lacey uppriktigt med ett litet skratt.

Ivan gick.

Nu när hon var ensam, fortsatte Lacey till övervåningen för att utforska mer. Mastersovrummet låg vid husets framsida med havsutsikt och balkong. Även detta såg ut att komma från ett museum, med sin stora dubbelsäng i mörkt trä och matchande garderob, som var stor nog att leda vägen till Narnia. Det andra sovrummet låg längst bak i huset och blickade ut över gräsmattan. Toaletten var separat från sovrummet i sitt eget lilla rum, knappt ens i garderobsstorlek. Badkaret var ett vitt tassbadkar med bronsfötter. Det fanns ingen separat dusch, bara ett tillägg på badkarets kran.

Lacey återvände till mastersovrummet och sjönk ner på dubbelsängen. Det var första gången hon hade ett ögonblicks ro att reflektera över den svindlande dagen hon hade haft och nu kände hon sig nästan i chock. I morse hade hon varit i ett fjortonårigt äktenskap. Nu var hon singel. Hon hade varit en upptagen affärskvinna i New York City. Nu var hon i en klippstuga i England. Vad spännande! Vad exalterande! Hon hade aldrig gjort något så fräckt i hela sitt liv – och nog kändes det underbart!

Rören gav ifrån sig en högljudd smäll och Lacey pep till. Men en sekund senare brast hon ut i skratt.

Hon lutade sig tillbaka i sängen, stirrade upp på sängtakets tyg ovanför henne, lyssnade på vågornas brus när de slog upp mot klipporna. Ljudet drog fram en plötslig, tidigare bortglömd barndomsfantasi om att bo bredvid havet. Vad ironiskt det var att hon hade glömt bort hela drömmen. Om hon inte hade återvänt till Wilfordshire, hade den kanske lämnats begravd i hennes sinne, dömd att aldrig plockas fram. Hon undrade vilka fler minnen som kunde lockas fram av att hon var här. I morgon när hon vaknade kanske hon kunde utforska staden lite och se vilka ledtrådar som fanns gömda.

KAPITEL TRE

Lacey väcktes av ett konstigt ljud.

Hon sköt upp i sängen med en sekunds förvirring över det obekanta rummet, som bara lystes upp av den tunna strimman dagsljus mellan gardinerna. Det tog en stund att ställa om hjärnan och minnas att hon inte längre var i sin lägenhet i New York City, utan en stenstuga i Wilfordshires engelska klippor.

Där kom ljudet igen. Det var inte slamret av rören denna gång; det var något helt annat, något som tycktes komma från ett djur.

Lacey undersökte mobilskärmen med suddiga ögon och såg att klockan var lokaltid fem på morgonen. Med en suck drog hon sin trötta kropp ur sängen. Jetlag satte sig direkt som en tyngd i hennes armar och ben när hon barfota tassade fram till balkongdörren och drog undan gardinerna. Där var klippkanten och havet som sträckte ut sig mot horisonten tills den mötte en klar och molnfri himmel som alldeles precis börjat bli blå. Hon såg inga djur att skylla ljudet på där på framsidan och när det lät igen, lyckades Lacey följa ljudet till husets baksida.

Hon drog på sig morgonrocken som hon hade kommit ihåg att köpa i sista sekund på flygplatsen och gick ner för den knarrande trappan för att undersöka. Hon gick direkt till baksidan och in i köket där de stora glasfönstren och glasdörren gav en ostörd utsikt över bakgårdens gräsmatta. Där fann hon till slut ljudens ursprung.

Det stod en hel flock får i trädgården.

Lacey blinkade. Det måste ha varit minst femton! Tjugo. Kanske fler!

Hon gnuggade ögonen men när hon öppnade dem igen var alla de fluffiga varelserna kvar, gnagde på gräset. En av dem lyfte huvudet.

Lacey fick ögonkontakt med fåret i en stirrtävling tills den till slut tippade huvudet bakåt och släppte lös ett utdraget, högljutt, jämmerligt bråkande.

Lacey brast ut i fniss. Hon kunde inte tänka sig ett bättre sätt att börja sitt nya liv e.D. på. Att vara här i Wilfordshire kändes plötsligt inte som en semester längre, utan snarare ett uttryck för hennes avsikt: att ta tillbaka sitt gamla jag – eller kanske ett helt nytt jag, ett hon inte hade mött än. Vad än känslan var, satte det bubblor i hennes mage som sprack som om det vore champagne (eller kanske bara jetlag – så visst hennes interna klocka visste, hade hon precis fått en riktigt generös sov morgon). Hur som helst, kunde Lacey inte vänta på att få börja dagen.

Hon fylldes med en plötslig entusiasm för äventyr. I går hade hon vaknat till de vanliga ljudet av New York Citys trafik; idag till ljudet av ändlöst bråkande. I går hade hon känt lukten av tvätt och rengöringsprodukter; idag kände hon damm- och havsdoft. Hon hade tagit det familjära i livet och låtit det sprängas. Som nyskild kvinna verkade världen för första gången tillgänglig för henne. Hon ville utforska! Upptäcka! Lära! Plötsligt fylldes hon med en entusiasm för livet som hon inte hade känt sedan... tja, sedan innan hennes pappa lämnade henne.

Lacey skakade på huvudet. Hon ville inte tänka på ledsna saker. Hon var fast besluten att inte låta någonting förstöra hennes nyfunna glädje. I alla fall inte idag. Idag skulle hon greppa den känslan och hålla den hårt. Idag var hon fri.

I ett försök att hålla tankarna borta från sin kurrande mage testade Lacey att duscha i det stora badkaret. Hon använde det slangliknande tillägget som satt fast på kranen för att spola kroppen, liksom man gör en lerig hund. Vattnet skiftade från varmt till iskallt utan varning då och då och rören lät klang-klang-klang under hela duschen. Men den direkta mjukheten i vattnet, jämfört med skarpheten hon var van vid i New York, kunde liknas med att smeta en dyr fuktkräm över hela kroppen och Lacey njöt av det, till och med när det kalla vattnet fick hennes tänder att skallra.

När flygplatssmutsen och storstadsavgaserna var borta från hennes hud – och gjorde den fullständigt glansig – torkade hon sig och klädde sig i plaggen hon hade köpt på flygplatsen. Det stod

en enorm spegel på insidan av Narniagarderobens ena dörr som Lacey kunde bedöma sin utstyrsel i. Den var inte fin.

Hon grimaserade. Hon hade valt kläder från en strandbutik på flygplatsen med resonemanget att något avslappnat skulle passa bäst till hennes havskustssemester. Strand-avslappnat var hennes avsikt, men detta såg mest bara begagnat ut. De beigea byxorna satt något snävt, den vita bomullströjan var som ett tält och de tunna båtskorna var ännu mindre passande för kullerstengator än hennes klackar hade varit! Hon fick ha ”inhandla några anständiga kläder” som högsta prioritet idag.

Laceys mage kurrade.

Näst högsta prioritet, tänkte hon och klappade sig på magen.

Hon begav sig ner med vått hår som droppade ner för ryggen, svängde in i köket och såg genom fönstret att bara några efterslänrare stod kvar av morgonens fårflod. Hon undersökte köksskåpen och kylan som alla visade sig vara tomma. Det var fortfarande för tidigt för att bege sig ner till staden och hämta nybakat frukostbröd från bageriet på huvudgatan. Hon fick hitta något sätt att få tiden att gå.

”Få tiden att gå!” utbrast Lacey högt med glädjefylld röst.

När hade hon senast haft tid över? När hade hon någonsin tillåtit sig själv friheten att slösa tid? David var alltid så organiserad med den lilla tid de hade över. Gymmet. Brunch. Familjeaktiviteter. Drinkar. ”Fritiden” var alltid fullbokad. Lacey fick en plötslig uppenbarelse; själva planerandet av fritiden motsade friheten i det. Genom att låta David planera och diktera vad de gjorde med sin tid hade hon tagit på sig en tvångströja av sociala skyldigheter. Ögonblicket av klarhet träffade henne på ett vis som nästan liknade en buddhistisk upplysning.

Dalai lama skulle vara så stolt över mig, tänkte Lacey och klappade fröjdfullt ihop händerna.

Just då brökte fåren ute på gården. Lacey bestämde sig för att nyttja hennes nyfunna frihet åt att spela amatördetektiv och ta reda på var fåren hade kommit ifrån.

Hon öppnade glasdörrarna och gick ut på altanen. Morgonens havsspray lade sig över hennes ansikte när hon gick längs trädgårdens lilla stig mot de två pälsbollarna som fortfarande stod och åt hennes gräs. När de hörde henne närma sig travade de klumpigt iväg utan någon som helst elegans och försvann genom en glugg i buskarna.

Lacey gick fram och kikade genom gluggen där hon såg en annan trädgård bortom det tjocka buskaget, fylld med klara blommor. Hon hade alltså en granne. I New York City hade hennes grannar varit asociala. Professionella sambos precis som hon och David, vars liv bestod av att lämna lägenheten innan soluppgången och komma hem efter solnedgången. Men denna granne, från den vackert omhändertagna trädgården att döma, njöt av ett härligt liv. Och hade får! Det fanns inte ett enda husdjur i Laceys gamla lägenhetshus – upptagna affärstyper hade inte tid för djur och inte heller lusten att dras med fällande hår eller bondgårdslukter. Så underbart det var att nu få bo så nära naturen! Till och med lukten av färgödsel var en välkommen kontrast till hennes superstädade lägenhetshus i NYC.

När hon ställde sig upp igen märkte hon en nött gräsplätt, som en stig bildad av otaliga steg. Den ledde förbi buskaget mot klippkanten. Där stod en liten grind, praktiskt taget uppslukad av växterna. Hon gick fram och öppnade den.

En rad trappsteg hade karvats in i klippans sida som ledde ner till stranden. Det var som taget från en sagobok, tänkte Lacey, förtjust då hon försiktigt begav sig ner för stegen.

Ivan hade inte ens nämnt att hon hade en direkt gång till stranden från stugan, att om hon fick en längtan efter sand mellan tårna, kunde hon få det inom några minuter. Tänk att hon hade varit så nöjd över att bo på två minuters gångavstånd till tunnelbanan i New York.

Lacey tog sig ner för de ojämna trappstegen tills de tog slut ungefär en meter från stranden. Hon hoppade ner. Sanden var så mjuk att hennes knän lätt tog emot dunsen trots avsaknaden av stötdämpning i hennes billiga flygplattsskor.

Lacey tog ett djupt andetag och kände sig fullständigt vild och bekymmerslös. Den här delen av stranden var folktom. Fläckfri. Det måste ha varit för långt från alla butiker i staden för folk att promenera hit, antog hon. Det kändes nästan som hennes eget privata strandområde.

Hon såg åt det håll staden låg och fann en kaj som sträckte sig ut mot havet. Hon slogs omedelbart av minnet av att spela karnivalspel och den högljudda arkaden där deras pappa hade låtit dem spendera sina två pund. Det fanns en bio vid kajen också, mindes Lacey, exalterad över fragmenten av minnen som återvände till henne. Det var en liten åtta-sitsare som knappt hade ändrats sedan den byggdes, med mjuka, röda sammetsstolar. Deras pappa hade tagit med henne och Naomi för att se en obskyr japansk tecknad film där. Hon undrade hur många fler minnen hennes resa till Wilfordshire skulle dra fram. Hur många fler luckor i hennes minne skulle fyllas av att vara här?

Tidvattnet hade dragit sig tillbaka så att en stor del av kajens uppbyggnad var synlig. Lacey såg några hundrastare och ett par joggare. Staden hade börjat vakna. Det kanske fanns några kaféer som hade öppet nu. Hon bestämde sig för att ta den längre vägen längs stranden in till staden och började vandra åt det hållet.

Klippan sänktes ju närmare hon kom sitt mål och snart fanns det bara vägar och gator. Sekunden hon klev upp på trottoaren slogs hon av ännu ett minne, minnet av en marknad med presenningsbås som sålde kläder och smycken och konfektyr. En rad spraymålade siffror på marken indikerade båsens olika syften. Lacey kände en svallvåg av begeistring.

Hon svängde bort från stranden och mot huvudgatan – eller ”high street” som britterna kallade det. Hennes blick fångades av The Coach House ute på hörnet, där hon hade mött Ivan, innan hon gick vidare längs den flaggvävsbeklädda gatan.

Det var så annorlunda från att vara i New York. Tempot var lägre. Det fanns inga tutande bilar. Inga som knuffade varandra. Och, till hennes förvåning, hade faktiskt några av fiken öppnat.

Hon gick in i det första hon nådde – ingen kö syntes till – och köpte en americano och en croissant. Kaffet var perfekt bryggt, fylligt och svagt chokladsmakande; croissanten var en av smulig, flagigt bröd och smörig läckerhet.

Nu när magen äntligen var fylld bestämde sig Lacey för att få tag på lite kläder. Hon hade sett en trevlig liten klädesbutik på andra änden av gatan och började gå ditåt när doften av socker överföll hennes näsa. Hon vände huvudet och såg att en affär med hemmagjorda kolor precis hade öppnat sina dörrar. Oförmögen att avstå, gick hon in.

”Får det vara ett gratisprov?” frågade en man i ett vit- och rosa-randigt förkläde. Han gestikulerade mot ett silverfat med kuber i olika nyanser av brunt. ”Vi har mörk choklad, mjölkchoklad, vit choklad, karamell, knäck, fruktsmak och originalsmak.”

Laceys ögon vidgades. ”Kan jag smaka allihop?” frågade hon.

”Givetvis!”

Mannen skar små kuber av varje smak och höll fram dem åt Lacey. Hon tog den första i munnen och kände hur smaklökarna exploderade.

”Fantastiskt,” sa hon med munnen full.

Hon gick vidare till nästa. Om möjligt, var den ännu godare än den första.

Hon tog smakprov på smakprov och de verkade bara bli godare och godare för varenda en.

När Lacey till sist hade svalt sin sista tugga gav hon sig själv knappt ett ögonblicks återhämtning innan hon utbrast, ”Jag måste skicka några av dessa till min systerson. Håller dem om man skickar dem med posten till New York?”

Mannen flinade och drog fram en platt kartonglåda kantad med foliepapper. ”Om du använder vår särskilda leveranslåda så går det,” sa han med ett skratt. ”Det blev en sån populär efterfrågan att vi designade dem specifikt för det ändamålet. Smal nog att passa genom brevluckan och lätt nog att hålla nere portokostnaden. Du kan köpa frimärken här också.”

”Vad innovativt,” sa Lacey. ”Ni har tänkt på allt.”

Mannen fyllde lådan med en kub av varje smak, stängde den med paketeringstejp och satte på de rätta frimärkena. Efter att ha tackat och betalat tog Lacey sitt lilla paket, skrev Frankies namn och adress på framsidan och postade det genom den traditionella röda postlådan på andra sidan gatan.

När den hade försvunnit på andra sidan insåg Lacey att hon lät sig distraheras från sin huvudsakliga uppgift – att hitta bättre kläder. Hon var återigen på väg mot en klädbutik när hon distraherades av ett skyltfönster i affären bredvid postlådan. Det skildrade Wilfordshires strand, med kajen som nådde ut i havet, men hela scenen var gjord av pastellfärgade makroner.

Lacey ångrade plötsligt croissanten hon hade ätit och all kola hon hade smakat; den utsökta synen fick henne nästan att salivera. Hon knäppte ett kort för Bishop Girlz-chatten.

”Kan jag hjälpa dig?” frågade en mansröst bredvid henne.

Lacey sträckte på ryggen. I dörröppningen stod butiksägaren, en stilig man i fyrtioårsåldern med tjockt, mörkbrunt hår och en definierad käklinje. Han hade glimmande gröna ögon med skrattnlinjer runt som omedelbart avslöjade honom som en livsnjutare, samt en solbränna som antydde att han ofta var på färder i varmare klimat.

”Jag bara fönstershoppa lite,” sa Lacey, men hennes röst lät som om någon tryckte på hennes stämband. ”Jag gillar ert skyltfönster.”

Mannen log. ”Jag gjorde det själv. Vill du komma in och smaka lite av kakorna?”

”Jag skulle gärna det men jag har nyss ätit,” förklarade Lacey. Croissanten, kaffet och kolorna verkade svälla i hennes mage, knorrade runt och gjorde henne lite illamående. Lacey insåg plötsligt vad det var som hände – det var den sedan länge förlorade känslan av fysisk attraktion som satte fjärilar i hennes mage. Hennes kinder blev plötsligt varma.

Mannen skrattade till. ”Jag hör på din accent att du är amerikan. Så du vet kanske inte att här i England har vi något vi kallar ’elevenses’. Det är att fika mellan frukost och lunch.”

”Jag tror dig inte,” svarade Lacey och kände hur det ryckte i mungiporna. ”Elevenses?”

Mannen satte handen mot hjärtat. ”Jag lovar att det inte är en försäljningsteknik! Det är den perfekta tiden för te och kakor eller te och mackor eller te och kex.” Han gestikulerade med armarna genom dörröppningen mot glasskåpet, fyllt med kreativt formade sötsaker i allra högsta grad. ”Eller allihop.”

”Så länge man äter det med te?” skojade Lacey.

”Precis,” svarade han. Hans gröna ögon tindrade busigt. ”Du får till och med smaka innan du köper.”

Lacey kunde inte motstå längre. Oavsett om det var sockrets beroendeframkallande effekt som lockade henne eller, mest troligt, den magnetiska dragningen till detta vackra exemplar av en man, gick Lacey in.

Hon såg ivrigt på med vattnande mun när mannen tog en rund, tårtliknande sak från glasskåpet, fyllde den med smör, sylt och grädde och skar upp den i fina fyrkanter. Det hela gjordes på ett nästan teatraliskt vis, som om han framförde en dansrutin. Han placerade bitarna på en liten assiett och höll fram den till Lacey, balanserad på fingertopparna, och avslutade den självsäkra uppvisningen med ett blomstrande, ”Et voilà.”

Lacey kände hur värme sköljde över hennes kinder. Hela uppträdandet hade varit tydligt flirtigt. Eller var det bara önsketänkande?

Hon sträckte sig efter en av bitarna på assietten. Mannen gjorde detsamma och rörde hennes bit med sin egen.

”Skål,” sa han.

”Skål,” lyckades Lacey svara.

Hon stoppade bakelsen i munnen. Det var en smaksensation. Tjock, söt koagulerad grädde. Jordgubbsylt så fräsch till smaken att skarpneten fick hennes smaklökar att pirra. Och själva brödet! Kompakt och smörig, någonstans mellan söt och kryddig och åh-så-tröstande.

Smakerna väckte plötsligt ett minne till liv i Laceys hjärna. Hon, Naomi och deras föräldrar, alla sittande runt ett vitt metallbord i ett upplyst fik, där de slukade sylt- och gräddfyllda bakelser. Hon slogs av tröstande nostalgi som en blix.

”Jag har varit här förut!” utbrast Lacey innan hon ens hade hunnit svälja.

”Jaså?” löd mannens roade svar.

Lacey nickade entusiastiskt. ”Jag åkte till Wilfordshire som barn. Det här är scones, inte sant?”

Mannens ögonbryn lyftes i genuin nyfikenhet. ”Ja. Min pappa ägde fiket innan mig. Jag använder fortfarande hans recept för att göra scones.”

Lacey blickade bort mot fönstret. Fastän det nu fanns ett inbyggt säte av trä med en babyblå stolsdyna på och ett matchande, rustikt träbord, kunde hon föreställa sig hur det hade sett ut för trettio år sedan. Plötsligt kände hon hur hon transporterades tillbaka till det ögonblicket. Hon kunde nästan återkalla känslan av brisen mot sin nacke och den kladdiga sylten på fingrarna. Svetten i knäveckan... Hon kunde till och med minnas ljudet av skratt, ljudet av hennes föräldrars skratt. De bekymmerslösa leendena på deras ansikten. De hade varit så lyckliga, visst var det så? Hon var säker på att det hade varit genuint. Varför hade allt då fallit isär?

”Är du okej?” hördes då mannens röst.

Lacey drogs tillbaka till nuet. ”Ja. Ursäkta. Jag fastnade i minnena. Smaken av era scones tog mig trettio år bak i tiden.”

”Tja, du måste verkligen ta elevenses nu,” sa mannen och skrattade. ”Kan jag fresta dig?”

Pirret som reste över hela Laceys kropp gav henne intrycket av att vad han än frestade med, i den där mjuka dialekten, med de där lockande, vänliga ögonen, skulle hon tacka ja till. Så hon nickade – hennes hals var plötsligt för torr för att formulera ord.

Han slog ihop händerna. ”Underbart! Låt mig duka upp hela köret. Du ska få hela den engelska upplevelsen.” Han vände sig för att gå men kom på sig och såg tillbaka: ”Jag är Tom, förresten.”

”Lacey,” svarade hon och kände sig som en kärlekskrank tonåring.

Medan Tom var upptagen i köket, slog sig Lacey ner vid fönstret. Hon försökte att locka fram fler minnen från tiden hon hade spenderat här men det verkade inte finnas något mer att komma ihåg. Bara smaken av scones och familjeskratten.

Ett ögonblick senare återvände den stiliga Tom med ett kakfat fullt med mackor utan kanter, scones och ett urval av flerfärgade muffins. Han ställde ner tekannen bredvid kakfatet på bordet.

”Jag kan inte äta allt det där!” tjöt Lacey.

”Det är för två,” svarade Tom. ”På huset. Det är inte artig att låta damen betala på första dejten.”

Han satte sig bredvid henne.

Hans framfusighet förvånade Lacey. Hon kände pulsen fladdra. Det var så längesen hon hade pratat med en man på något som helst flirtigt vis. Det fick henne att känna sig som en fänig tonåring igen. Tafatt. Men det kanske bara var en brittisk sak. Kanske betedde sig alla engelsmän på det viset.

”Första dejten?” upprepade hon.

Innan Tom hann svara, pinglade klockan ovanför dörren. En grupp på cirka tio japanska turister trängde sig in i butiken. Tom flög upp ur stolen.

”Åh nej, kunder.” Han såg ner på Lacey. ”Vi får spara den där dejten, okej?”

Med samma självsäkerhet som tidigare rundade Tom disken och lämnade Lacey med orden fast i halsen.

Nu när butiken var trång av turister blev det högljutt och rastlöst. Lacey försökte att hålla ett öga på Tom medan hon slukade sina elevenses, men han var upptagen med att ta beställningar från de kacklande turisterna.

När hon var klar försökte hon att vinka hejdå till honom, men han hade försvunnit in i köket och såg henne inte.

Hon kände sig lite besviken – och extremt mätt – när hon lämnade fiket och åter begav sig ner för gatan.

Sedan stannade hon upp. Ett tomt skyltfönster mittemot fiket hade fångat hennes blick. Det satte någon djupliggande känsla i rörelse inuti henne, tog andan ur henne. Den affären hade varit någonting förut, något som de djupaste vråna av hennes barndomsminnen ville minnas. Något krävde att hon tog en närmare titt.

KAPITEL FYRA

Lacey kikade in genom fönstret till den tomma lokalen och letade igenom hjärnan efter minnet det hade rört inuti henne. Men ingenting konkret kom fram. Det var snarare en känsla av att ha blivit väckt, djupare än vanlig nostalgi, närmare att bli förälskad.

När Lacey tittade in genom fönstret kunde hon se att butiken var helt tom och mörk. Golven var av ljust trä. Det fanns ett antal inbyggda hyllor i alkoven och ett stort träskrivbord mot ena väggen. Lampfästet som hängde i taket var i någon slags antik mässing. Dyr, tänkte Lacey. Den måste ha lämnats kvar av misstag.

Butiksdörren var olåst, märkte hon sedan. Hon kunde inte låta bli. Hon gick in.

En metallisk doft, damm och rost, lätt blandade, nådde henne. Omedelbart slogs hon av ännu en våg av nostalgi. Doften var exakt densamma som i hennes pappas gamla antikvitetsaffär.

Hon hade älskat det stället. Som barn hade hon ägnat många timmar åt labyrinten av skatter som fanns där, lekt med de otäcka porslinsdockorna och läst alla sorters samlartidningar för barn, från Bunty till The Beano och oerhört ovanliga och värdefulla originalutgåvor av Rupert the Bear. Men hennes favoritaktivitet var att mönstra småsakerna och föreställa sig livet och personligheterna hos de gamla ägarna. Det fanns ett oändligt lager med grejer, möjänger och manicker. Varenda en av dem hade den där specifika, metalliska lukten av damm och rost som hon kände just nu.

Precis som den barndomsdröm som kom i uppfyllelse när hon såg Crag Cottage bredvid havet, överrumplades hon även nu av en barnslig lust att öppna sin egen butik.

Till och med lokalens anläggning påminde henne om hennes pappas gamla butik. När hon såg sig omkring lade sig bilder från de djupaste dalarna i hennes minnen över synen framför henne, genom hennes ögon, som ett tunt kalkerpapper över en teckning. Plötsligt kunde hon se hyllorna fullpackade med vackra relikier – främst viktorianska köksartiklar, som var hennes pappas största intresse – och där, på kassadisen, visualiserade Lacey den stora kassaapparaten i mässing; den besvärliga, gammeldags typen med stela tangenter som hennes pappa hade insisterat att använda för att den ”höll hjärnan vass” och ”tränade en i huvudmatematik”. Hon log drömmande vid ljudet av hennes pappas ord i öronen och vid bilderna och minnena som spelades framför hennes ögon.

Hon var så förlorad i sin dagdröm att hon inte hörde fotstegen som kom från det bakre rummet. Hon märkte inte heller mannen som fotstegen tillhörde när han dök upp i dörröppningen, blängde på henne och gick fram till henne. Det var först när hon kände någon ta henne på axeln som hon insåg att hon inte var ensam.

Hennes hjärta hoppade till i bröstkorgen. Lacey skrek nästan till i förvåning och hoppade ur skinnet, vände sig om och registrerade främlingens ansikte. Han var äldre med tunt, vitt hår och svullna, lila påsar under sina ljusblå ögon.

”Kan jag hjälpa dig?” frågade mannen på ett ovänligt och barskt vis.

Laceys hand flög upp till bröstkorgen. Det tog henne ett ögonblick att förstå att det inte var hennes pappas ande som hade rört hennes axel och att hon faktiskt inte var ett barn som stod i ett antikvariat, utan en fullvuxen kvinna på semester i England. En fullvuxen kvinna som gjorde intrång på någon annans mark.

”Åh, herregud, jag ber så hemskt mycket om ursäkt!” utbrast hon snabbt. ”Jag insåg inte att det var någon här. Dörren var olåst.”

Mannen blängde på henne skeptiskt. ”Ser du inte att affären är tom? Det finns inget att köpa.”

”Jag vet,” fortsatte Lacey, desperat att rentvå sig och utplåna den misstänksamma rynkan i mannens panna. ”Men jag kunde inte låta bli. Det här stället påminde mig så mycket om min pappas butik.” Till Laceys egen förvåning blev hon tårögd. ”Jag har inte träffat honom sen jag var liten.”

Mannens uppträdande skiftade omedelbart. Han gick från bister uppsyn och misstänksamhet till något mjukt och försiktigt.

”Kära nån,” sa han vänligt och skakade på huvudet medan Lacey kvickt torkade sina tårar. ”Det är okej, kära du. Hade din far en sån här butik, alltså?”

Lacey kände sig omedelbart generad över att ha kastat sina känslor på denna man, för att inte tala om skulden från att han reagerade som en erfaren terapeut i stället för att ringa polisen och få bort henne från sin privata egendom. Hans okritiska medlidande, uppmuntrande och intresse gjorde att Lacey inte kunde hejda sig. Hon öppnade upp och lät hjärtat spilla ut.

”Han sålde antikviteter,” förklarade hon och log återigen vid minnena, trots tårarna som trillade från hennes ögon. ”Doften gjorde mig så nostalgisk. Allt kom tillbaka på en gång. Hans butik hade till och med samma planläggning.” Hon pekade mot det bakre rummet som mannen måste ha kommit ut från. ”Det rummet användes som lager men han ville alltid göra om det till en auktionssal. Det var långt och ledde ut till en trädgård.”

Mannen skrockade till. ”Kom och kolla. Det bakre rummet här är också långt och leder ut till trädgården.”

Rörd från hans medlidande följde Lacey med honom genom dörren till rummet. Det var avlångt och smalt likt en tågsvagn och nästan identiskt till rummet hennes pappa hade drömt att hålla auktioner i. De gick rakt igenom och kom ut i trädgårdens underland. Den var lång och smal den också och nådde drygt femton meter. Färgglada växter stod överallt och strategiskt placerade träd och buskar tillförde en perfekt mängd skugga. Ett knähögt staket var det enda som separerade det från grannbutikens trädgård – som i kontrast till denna fläckfria tomt verkade nyttjas endast som lager; flera stora, fula, grå plastskjul och rader av soptunnor fördärvade den.

Lacey återvände koncentrationen till den vackra trädgården.

”Helt otroligt,” utbrast hon.

”Ja, det är en vacker plats,” svarade mannen och plockade upp en växtkruka som hade trillat omkull. ”De som hyrde lokalen förut hade den som trädgårdsaffär.”

Lacey lade genast märke till något melankoliskt i hans röst. Hon insåg att det stora växthuset framför henne stod med dörrarna vidöppna och att flera av krukorna låg huller om buller över golvet med krossade stjälkar och utspilld jord. Hennes nyfikenhet vaknade. Åsynen av de utspridda växtkrukorna – mitt i en trädgård som annars såg välskött ut – verkade konstigt. Hennes tankar skiftade från hennes pappa till nuet.

”Vad hände här?” frågade hon.

Den gamla mannens ansiktsuttryck blev nu nedslaget. ”Det är därför jag är här. Jag fick ett samtal från grannen i morse som sa att det såg ut som att stället hade tömts helt plötsligt över natten.”

Lacey drog efter andan. ”Blev de rånade?” Hennes hjärna kunde inte riktigt ta in konceptet att ett brott skulle utföras i den vackra, idylliska kuststaden Wilfordshire. För henne kändes det som den sortens plats där det värsta som kunde hända var att någon busig pojke stal en nybakad paj som ställts ut på fönsterbräden för att svalna.

Mannen skakade på huvudet. ”Nej, nej, nej. De drog. Packade ner allt och tömde stället. Sa inte ett ord. Lämnade mig med sina räkningar, dessutom. Obetalda elräkningar. Ett helt berg av fakturor.” Han skakade sorgset på huvudet.

Lacey förvånades av insikten att butiken hade blivit tom bara i morse och att hon oavsiktligt hade inkräktat på en incident som precis öppnat upp sig. Att hon av misstag införde sig själv i ett nyligen påbörjat mysterium.

”Jag beklagar,” sa hon med genuin empati för mannen. Nu var det hennes tur att leka terapeut och betala tillbaka vänligheten han hade visat henne. ”Kommer du att klara dig?”

”Inte egentligen,” sa han dystert. ”Vi måste klara upp räkningarna och, ärligt talat, jag och frugan är alldeles för gamla för den här stressen.” Han klappade sig på bröstkorgen som för att indikera sitt hjärtas bräcklighet. ”Det blir för jädra synd att säga farväl till det här stället.” Hans röst brast. ”Det har tillhört familjen i många år. Jag älskar det. Vi har haft en hel del... färgstarka hyresgäster

under åren.” Han skrattade och blev tårögd av minnena. ”Men, nej. Vi kan inte gå igenom en sån omvälvning igen. Det är för stor ansträngning.”

Sorgen i hans ton var nog för att krossa Laceys hjärta. Vilken hemsk situation att sättas i. Vilket förargligt scenario. Den djupa empatin hon kände för mannen förvärrades dessutom av hennes egen situation, av sättet på vilket hon miste det liv hon hade byggt med David i New York City. Hon kände ett plötsligt ansvar att rätta till problemet.

”Jag kan hyra butiken,” vräkte hon ur sig. Orden lämnade hennes läppar innan hennes hjärna ens hade insett vad de var.

Mannens vita ögonbryn flög upp i förvåning. ”Ursäkta, vad sa du?”

”Jag hyr den,” upprepade hon snabbt innan den logiska delen av hennes hjärna hann lägga sig i och hindra henne. ”Du kan inte sälja den. Det finns för mycket historia här, du sa det själv. För mycket sentimentalt värde. Och jag är pålitlig. Jag har erfarenhet. Typ.”

Hon tänkte på vakten på flygplatsen med sina mörka ögonbryn som hade informerat henne att hon behövde ett visum för att arbeta i England och hur hon så självsäkert hade försäkrat henne att det sista hon ville göra här var att arbeta.

Och hur blev det med Naomi? Hur blev det med jobbet hos Saskia? Allt det där?

Plötsligt spelade ingenting av det någon roll. Känslan som slog Lacey när hon såg butiken var kärlek vid första ögonkastet. Hon kastade sig ut över djupet.

”Nå? Vad tror du?” frågade hon honom.

Mannen såg nästan bestört ut. Lacey kunde inte klandra honom; här kom det en främmande, amerikansk kvinna klädd i begagnade kläder och bad honom att få hyra lokalen som han redan hade bestämt sig för att sälja.

”Tja... jag...” började han. ”Det skulle vara trevligt att få behålla den i familjen lite längre. Det är egentligen inte den bästa tiden att sälja heller, med tanke på hur marknaden ser ut. Men jag måste prata med min fru Martha först.”

”Självklart,” sa Lacey. Hon skrev snabbt ner sitt namn och nummer på en papperslapp och gav den till honom, förvånad över hur säker hon kände sig. ”Ta den tid du behöver.”

Hon behövde tid att fixa ett visum, trots allt, och klura ut en affärsplan och ekonomin och produkterna och, tja, allt. Hon kanske skulle börja med att införskaffa ett exemplar av Butiksägande för idioter.

”Lacey Bishop,” sa mannen när han såg på pappret hon hade gett honom.

Lacey nickade. För två dagar sedan hade det namnet varit obekant för henne. Nu kändes det som hennes igen.

”Jag heter Stephen,” sa han.

De skakade händer.

”Jag ser fram emot din återkoppling,” sa Lacey.

Hon lämnade butiken med hjärtat bevingat av förväntan. Om Stephen beslutade sig för att hyra ut lokalen till henne skulle hon stanna i Wilfordshire mycket mer permanent än hon hade planerat. Tanken borde ha skrämmt henne men i stället kom hon på sig själv att vara fullständigt själagläd. Det kändes rätt. Mer än rätt. Det kändes som ödet.

KAPITEL FEM

“Jag trodde att det var en semester!” exploderade Naomis arga röst genom luren som Lacey höll fast mellan örat och axeln.

Hon suckade, stängde öronen för sin systers tirad och knappade vidare på tangentbordet vid en av Wilfordshires biblioteks datorer. Hon kollade statusen på sin online-ansökan om att byta semestervisum till affärsstartvisum.

Efter att ha träffat Stephen hade Lacey kastat sig in i sin forskning och lärt sig att, då hon redan var engelsktalande och hade ett generöst belopp på bankkontot, var det enda hon behövde en duglig affärsplan, något hon redan hade erfarenhet av tack vare Saskias tendens att dumpa sina ansvar på Laceys axlar. Vilket hon egentligen aldrig fick betalt för.

Det hade bara tagit några kvällar att sätta ihop en plan och skicka in den; en smärtfri process som gjorde henne ännu mer säker på att världen gav hennes nya liv en hjälpande hand.

När hon loggade in på Storbritanniens regerings officiella portal såg hon att hennes ansökan fortfarande var markerad med ”bearbetas.” Hon var så desperat att komma igång med det hela och kunde inte låta bli att säcka ihop en aning från besvikelsen. Sedan vände hon tillbaka koncentrationen till Naomis röst i hennes öra.

”Jag KAN INTE fatta att du ska flytta!” skrek hennes syster. ”Permanent!”

”Det är inte permanent,” förklarade Lacey lugnt. Hon hade mycket erfarenhet i att hålla Naomis humör i schack. ”Mitt visum är bara för två år.”

Hoppsan. Felsteg.

”TVÅ ÅR?” röt Naomi, vars ilska hade nått sin kokpunkt.

Lacey himlade med ögonen. Hon hade varit fullt medveten om att hennes familj inte skulle stötta hennes beslut. Naomi behövde henne i NYC som barnvakt, trots allt, och deras mamma behandlade Lacey praktiskt taget som ett känslomässigt stöddjur. Det exalterade meddelandet hon hade skickat iväg i Bishop Girlz-chatten hade bemötts med samma grad tacksamhet som en atombomb. Flera dagar senare försökte Lacey fortfarande att städa upp efter förödelsen.

”Ja, Naomi,” svarade hon besviken. ”Två år. Jag tycker att jag förtjänar det, gör inte du det? Jag gav fjorton år till David och femton till mitt jobb. New York City hade mig i trettonio år. Jag är snart fyrtio, Naomi! Vill jag verkligen leva hela livet på ett och samma ställe? Med ett och samma jobb? En och samma man?”

Toms stiliga ansikte skymtade till i hennes tankar när hon yttrade orden och hon kände hur kinderna blev varma med detsamma. Hon hade varit så upptagen med att organisera vad som eventuellt kunde bli hennes nya liv att hon inte hade hunnit återvända till fiket – hennes föreställning om smäktande frukostar på altanen hade för tillfället ersatts av en medtagen banan och färdiggjord frappuccino från närbutiken. Faktum var att det först nu slog henne att om detta gick igenom med Stephen och Martha, skulle hon hyra lokalen mitt emot Tom och därmed träffa honom varenda dag. Hennes mage vred sig i förtjusning vid tanken.

”Men Frankie, då?” gnällde Naomi. Lacey drogs tillbaka till verkligheten.

”Jag har skickat lite kolor till honom.”

”Han behöver sin moster!”

”Han har mig fortfarande! Jag är inte död, Naomi, jag ska bara bo utomlands ett tag.”

Hennes syster lade på.

Trettiosex år, snart sexton, tänkte Lacey hånfullt.

När hon lade tillbaka mobilen i fickan, fångade plötsligt något fladdrande på datorskärmen hennes blick. Statusen på hennes formulär hade skiftat från ”bearbetas” till ”godkänd”.

Med ett tjut flög Lacey upp från stolen och slog med knytnäven i luften. De äldre stadsborna, som satt och lade patiens på de andra biblioteks datorerna, vände sig bestört mot henne.

”Ursäkta!” utbrast Lacey och försökte att tygla sin extas.

Hon sjönk ner i stolen igen, andfådd av förundran. Hon hade lyckats. Hon hade fått grönt ljus att sätta igång med sina planer. Det hela hade dessutom varit så smärtfritt att Lacey inte kunde låta bli att återigen tänka att det var ödets förtjänst.

Förutom ett sista problem. Hon behövde få Stephen och Marta att gå med på att hyra ut lokalen till henne.

*

Lacey kände nervositeten sätta rot när hon begav sig mot torget. Hon ville inte ströva för långt från butiken; så fort Stephen ringde henne skulle hon rusa dit med checkhäfte och penna i hand och skriva under innan självsabotören i henne övertalade henne att hon inte kunde göra det. Men Lacey var en exceptionellt duktig fönstershoppare och satte igång med att granska allt som staden hade att erbjuda. När hon promenerade fastnade hennes billiga flygplatsskor i kullerstenarna så att hon snavade och vred fotleden. Det var då som Lacey insåg att hon verkligen behövde göra sig av med sin sparsamma utstyrsel om hon skulle tas på allvar som potentiell affärsägare.

Hon gick till klädbutiken som låg bredvid den lokal hon hoppades snart skulle tillhöra henne. Lika bra att träffa grannarna, resonerade hon.

Hon klev in i det minimalistiskt inredda stället, som bara hade några få utvalda artiklar utsatta. Kvinnan bakom disken såg upp när Lacey kom in och höjde näsan snobbigt när hennes blick färdades över Laceys kläder. Kvinnan var spinkig som en kratta med skarpa ansiktsdrag men hennes bruna hår var stylat på exakt samma vis som Laceys. Kvinnans svarta klänning fick henne att se ut som Laceys onda tvilling, tänkte Lacey roat.

”Kan jag hjälpa dig?” frågade kvinnan med en tunn, otrevlig röst.

”Nej tack,” svarade Lacey. ”Jag vet precis vad jag är ute efter.”

Hon valde en två-delskostym från klädhängaren, den typen hon var van att ha på sig i New York, men stannade sedan upp. Ville hon verkligen återskapa sig själv? Klä sig som den kvinna hon hade varit förut? Eller ville hon vara någon ny?

Hon vände sig tillbaka till affärsbiträdet. ”Förresten, jag kan nog behöva lite hjälp.”

Kvinnans ansikte förblev uttryckslost medan hon gick runt disken och fram till Lacey. Hon antog uppenbarligen att Lacey bara skulle slösa hennes tid – vilken secondhandhandlare skulle ha råd med något i en butik som denna? – och Lacey såg fram emot stunden hon skulle få vifta sitt kort framför kvinnans dömande ansikte.

”Jag behöver något för jobbet,” sa Lacey. ”Formellt men inte stelt, liksom.”

Kvinnan blinkade. ”Och vad jobbar du med?”

”Antikviteter.”

”Antikviteter?”

Lacey nickade. ”Japp. Antikviteter.”

Kvinnan valde ut något från hyllorna. Det var trendigt, något experimentellt, aningen androgynt i modellen. Lacey tog med det till provrummet och testade det för att se om det var rätt storlek. Spegelbilden hon mötte fick ett flin att bryta ut på hennes läppar. Hon såg – vågade hon säga det? – cool ut. Affärsbiträdet, trots sitt aggressiva anlete, hade ett imponerande öga för hur man framhävde figuren.

Lacey lämnade provrummet. ”Det är perfekt. Jag tar det. Och fyra till i olika färger.”

Affärsbiträdet ögonbryn flög upp. ”Ursäkta?”

Laceys mobil började ringa. Hon såg ner på skärmen och möttes av Stephens nummer.

Hennes hjärta tog språng. Nu hände det! Det var samtalet hon hade väntat på! Samtalet som skulle avgöra hennes framtid!

”Jag tar det,” upprepade Lacey, plötsligt bortom sig av förväntan. ”Och fyra till i vilka färger du än tror skulle passa mig.”

Affärsbiträdet såg förvirrad ut när hon gick ut genom den bakre dörren – till de där fula, gråa lagringsrummen, tänkte Lacey – för att leta fram fler kostymer.

Lacey tryckte på den gröna luren. ”Stephen?”

”Hej – Lacey? Jag är här med Martha. Skulle du vilja komma hit till butiken för ett litet snack?”

Hans ton lät lovande och Lacey kunde inte låta bli att le.

”Absolut. Jag är där om fem minuter.”

Affärsbiträdet kom tillbaka med armarna fulla av kostymer. Lacey lade märke till den perfekta färgpaletten: beige, svart, marinblå och diskret rosa.

”Vill du prova dem?” frågade hon.

Lacey skakade på huvudet. Nu hade hon bråttom och hon kunde inte vänta med att få betala och springa över till butikslokalen. Hon tittade ständigt över axeln mot utgången.

”Nepp. Om de är samma som den här så litar jag på att de passar. Knappar du in dem är du snäll?” sa hon snabbt. Hennes tvinande tålmod hördes. ”Åh, jag behåller den här på, förresten.”

Affärsbiträdet såg föga imponerad ut från sättet Lacey försökte skynda henne på. Som för att irritera henne tog hon sin tid med att knappa in dem i kassan och försiktigt slå in dem i papper.

”Vänta!” utbrast Lacey när kvinnan drog fram en papperskasse att lägga kläderna i. ”Jag kan inte bära en shoppingkasse. Jag behöver en handväska. En bra en.” Hennes ögon flög till raden av väskor på hyllan bakom kvinnans huvud. ”Kan du välja en som passar till kläderna?”

Från affärsbitrådets ansiktsuttryck att döma kunde man tro att hon hade att göra med en galning. Ändå vände hon sig lydigt om, granskade vardera reaväska och valde ut en stor, svart kuvertväska med guldspänne.

”Perfekt,” sa Lacey och praktiskt taget studsade upp och ner på tårna som en löpare redo för startpistolens skott. ”Lägg till den.”

Kvinnan gjorde som hon blev tillsagd och började försiktigt att packa ner kostymerna i väskan.

”Då blir det—”

”SKOR!” ropade plötsligt Lacey, mitt i kvinnans mening. Vilken virrhöna. Det var hennes usla skor som förde henne till butiken från första början. ”Jag behöver skor!”

Affärsbiträdet lyckades se ännu mindre imponerad ut. Hon kanske trodde att Lacey spelade något sorts spratt på henne och att hon skulle rusa ut ur affären i sista sekund.

”Vi har skor här borta,” sa hon kallt och gestikulerade med armen.

Lacey mönstrade det lilla urvalet av vackra klackskor hon skulle ha haft på sig i New York City, där hon ansåg att ömma fotleder bara var en del av jobbet. Men saker och ting var annorlunda nu, påminde hon sig själv. Hon behövde inte ha på sig obekväma skor.

Hennes blick drogs till ett par lackade, svarta oxfordskor. Hon slängde sig över dem.

”De här,” sa hon och släppte dem på disken framför affärsbiträdet.

Kvinnan frågade inte ens om Lacey ville prova dem den här gången utan knappade direkt in dem i kassan och hostade till mot knytnäven åt det fyrsiffriga priset som syntes på kassaskärmen.

Lacey tog fram sitt kort, betalade, drog på sig sina nya skor, tackade kvinnan och skuttade ut ur affären mot den tomma lokalen bredvid. Hopp blomstrade till liv i hennes bröstorgå nu när hon var några få ögonblick från att ta emot nycklarna från Stephen och bli granne med den onöjda affärskvinnan hon precis hade köpt en helt ny identitet från.

När hon kom in såg Stephen ut att inte känna igen henne.

”Jag trodde du sa att hon var lite knasig?” mumlade kvinnan bredvid honom ur mungipan, som måste ha varit hans fru, Martha. Om det var ett försök att vara diskret, misslyckades hon totalt. Lacey hörde vartenda ord.

Lacey gestikulerade mot sina kläder. ”Ta-da. Sa ju att jag visste vad jag höll på med,” retades hon.

Martha gav Stephen en blick. ”Vad oroade du dig för, din tok? Hon är svaret på våra böner! Ge henne kontraktet direkt!”

Lacey kunde inte tro det. Vilken tur. Ödet hade definitivt lagt sig i.

Stephen drog stressat fram några dokument ur sin väska och lade dem på kassadisen framför Lacey. Till skillnad från skilsmässopapperna hon hade stirrat på med misstro i en stund av överklig sorg, tycktes dessa papper lysa av löften – av möjligheter. Hon tog fram sin penna, samma som hon hade signerat skilsmässopapperna med, och skrev under med sitt namn.

Lacey Bishop. Affärsägare.

Hennes nya liv var slutet.

KAPITEL SEX

Med kvast i handen satte Lacey igång att sopa golvet i butiken hon nu var stolt ägare av och kände hur hjärtat nästan sprängdes i bröstet.

Hon hade aldrig känt så här förut. Som om hon hade kontroll över hela sitt liv, hela sitt öde, och att framtiden var hennes att fånga. Hennes tankar rusade i full fart och sammansatte redan stora planer. Hon ville förvandla det stora bakre rummet till en auktionssal för att ära drömmen hennes pappa aldrig hade fullföljt. Hon hade varit på tusentals auktioner medan hon arbetade för Saskia (om än på den säljande sidan snarare än den köpande) men hon var säker på att hon kunde lära sig det som krävdes för att själv hålla i en. Hon hade aldrig skött en affär förut heller, men här var hon. Och, oavsett, så var ju ingenting som var lätt att få värt att ha.

Precis då såg hon en figur som var på väg förbi fönstret stanna upp och stirra på henne genom glaset. Lacey såg upp från sopandet och hoppades att det skulle vara Tom men insåg att figuren som stod still som en sten framför henne var en kvinna. Och inte vilken kvinna som helst, en som hon kände igen. Spinkig som en kvast, svart klänning och samma långa, mörka, vågiga hår som Lacey. Det var hennes onda tvilling – butiksbiträdet i lokalen bredvid.

Kvinnan stormade in i affären genom den olåsta ytterdörren.

”Vad gör du här inne?” skällde hon.

Lacey vilade kvasten mot disken och höll självsäkert ut handen mot kvinnan. ”Jag är Lacey Bishop. Din nya granne.”

Kvinnan stirrade på hennes hand som om den var full med baciller. ”Va?”

”Jag är din nya granne,” upprepade Lacey med samma självsäkra ton. ”Jag skrev precis på kontraktet för det här stället.”

Kvinnan såg ut som att hon precis hade blivit slagen över ansiktet. ”Men...” mumlade hon.

”Äger du butiken eller jobbar du bara där?” uppmanade Lacey i ett försök att styra tillbaka den chockerade kvinnan till sitt förnuft.

Kvinnan nickade som om hon vore hypnotiserad. ”Jag äger den. Jag heter Taryn. Taryn Maguire.” Sedan, plötsligt, skakade hon på huvudet som om hon äntligen kommit över överraskningen och tvingade fram ett vänligt leende. ”Tja, så fint att ha en ny granne. Det är ett vackert ställe, eller hur? Jag är säker på att det dunkla ljuset kan vara till din fördel, det döljer hur sjaskigt det ser ut.”

Lacey hindrade sig själv från att höja ena ögonbrynet. Efter årtal av att hantera sin mammas passivaggressivitet hade Lacey övats på att inte beröras av det.

Taryn skrattade högt, kanske i ett försök att kväva sitt tvärtomsmicker. ”Så, säg mig, hur fick du egentligen hyrestillstånd? Det senaste jag hörde var att Stephen skulle sälja det helt.”

Lacey ryckte bara på axlarna. ”Han skulle det, men det blev ändrade planer.”

Taryn såg ut att ha sugit på en citron. Hennes ögon flackade runt i lokalen och den uppåtvända näsan som Lacey redan hade fått riktad mot sig tidigare under dagen verkade nå ännu längre upp mot himlen desto mer Taryns avsky syntes.

”Och du tänker sälja antikviteter?” tillade hon.

”Det stämmer. Min pappa höll på med sånt när jag var liten, så jag följer i hans fotspår för att ära honom.”

”Antikviteter,” upprepade Taryn. Uppenbarligen stördes hon av tanken att en antikaffär skulle öppnas alldeles bredvid hennes trendiga butik. Hennes blick höll fast Laceys som en höks. ”Och du har tillåtelse till det, alltså? Skutta över Atlanten och öppna affär?”

”Med rätt visum,” förklarade Lacey lugnt.

”Det var... intressant,” svarade Taryn. Hon verkade välja sina ord varsamt. ”Jag menar, när en utlänning vill ha ett jobb i det här landet måste företaget bevisa att det inte finns någon som är född i England att fylla positionen. Jag är bara förvånad att inte samma regler gäller för att driva företag...”

Föraktet blev tydligare och tydligare i hennes röst. ”Och Stephen bara hyrde ut det hux flux till en främling? Efter att butiken blev tom för, vad då, två dagar sen?” Artigheten hon hade tvingat fram förut tynade snabbt bort.

Lacey valde att inte provoceras av det.

”Det var ren tur bara. Stephen råkade vara i butiken när jag började snoka runt. Han var uppriven av att den förra hyresgästen bara övergav allt och lämnade honom med en massa räkningar och jag antar att stjärnorna helt enkelt stod rätt. Jag hjälper honom, han hjälper mig. Det måste vara ödet.”

Lacey såg hur Taryns ansikte hade blivit rött.

”ÖDET?” skrek hon. Passivaggressiviteten blev till vanlig aggressivitet. ”ÖDET? Jag har haft ett avtal med Stephen i flera månader att om lokalen blev ledig så skulle han sälja den till mig! Jag skulle utöka min affär genom att ta på mig grannlokalen!”

Lacey ryckte på axlarna. ”Tja, jag köpte den inte. Jag hyr den. Han har nog fortfarande den planen i åtanke, att sälja till dig när tiden är rätt. Tiden är väl inte rätt just nu.”

”Jag kan inte tro det!” tjöt Taryn. ”Du svansar in här och tvingar in honom i ett nytt hyreskontrakt? Och han skriver på inom ett par dagar? Hotade du honom? Körde du med någon slags voodoo?”

Lacey lät sig inte rubbas. ”Du får fråga honom varför han hyrde ut till mig i stället för att sälja till dig,” sa hon, men tänkte i hemlighet, Kanske för att jag är en trevlig person?

”Du stal min affär,” avslutade Taryn.

Sedan stormade hon iväg och drämde igen dörren efter sig med sitt långa, mörka hår viftande bakom henne.

Lacey insåg att hennes nya liv inte skulle bli så idylliskt som hon hade trott. Och att hennes skämt om att Taryn var hennes onda tvilling faktiskt var sant. Det fanns dock en sak hon kunde göra åt saken.

Lacey låste butiken och stegade bestämt ner för vägen mot frisören, där hon marscherade in. Frisören – en rödtopp – satt sysslolöst och bläddrade igenom en tidning, förmodligen mellan bokningar.

”Kan jag hjälpa dig?” frågade hon och såg upp på Lacey.

”Det är dags,” sa Lacey med beslutsamhet. ”Dags att klippa kort.”

Det var ännu en dröm hon aldrig hade varit modig nog att uppfylla. David hade älskat henne i långt hår. Men det fanns inte en chans att hon skulle likna sin onda tvilling en sekund till. Tiden var kommen. Dags för avklippningen. Dags att göra sig av med allt som fanns kvar av den Lacey hade varit. Det här var hennes nya liv och hon skulle följa sina egna regler.

”Är du säker på att du vill ha det kort?” frågade kvinnan. ”Jag menar, du verkar bestämd, men jag måste fråga. Jag vill inte att du ångrar dig.”

”Åh, jag är säker,” sa Lacey. ”När jag väl har gjort det här har jag uppfyllt alla mina tre drömmar på lika många dagar.”

Kvinnan flinade och greppade sin sax. ”Men då så. Nu kör vi hattricket!”

KAPITEL SJU

”Så där,” sa Ivan och sköt fram sig från under köksdiskhon. ”Det där läckande röret kommer inte att störa dig mer.”

Han tog sig upp på fötter igen och drog obekvämt i nederkanten på sin rynkiga, gråa t-shirt, som hade glidit upp över hans liljevita kruk mage. Lacey låtsades artigt att hon inte hade sett.

”Tack för att du lagade det så fort,” sa Lacey, tacksam över att han var en sådan omtänksam hyresvärd och fixade alla problem som dök upp i huset – det hade varit många – på sådan kort tid. Men hon började också känns skuld känslor över alla gånger hon hade dragit ut honom till Crag Cottage; klippuppgången var ingen barnlek och han var inte precis ung.

”Vill du ha något att dricka?” frågade hon. ”Te? Öl?”

Hon visste redan att svaret skulle bli nej. Ivan var blyg och gav henne intrycket av att han såg sig själv som en börda. Ändå frågade hon alltid.

Han skrockade. ”Nej då, det är okej, Lacey. Jag har en del administrativa affärer att ta hand om i kväll. Ingen vila för de ogudaktiga, som det sägs.”

”Ja, jag säger då det,” svarade hon. ”Jag var i butiken vid fem i morse och kom inte hem förrän åtta.”

Ivan rynkade pannan. ”Butiken?”

”Åh,” sa Lacey, förvånad. ”Jag trodde jag nämnde det den där gången du rensade avloppet. Jag ska öppna en antikaffär i stan. Jag hyr en tom lokal från Stephen och Martha, den som var en trädgårdsaffär förut.”

Ivan såg chockerad ut. ”Jag trodde att du bara var här på semester!”

”Det var jag. Men jag bestämde mig för att stanna. Inte just i det här huset, förstås. Jag hittar någon annanstans att bo så fort du behöver stugan.”

”Nej då, jag är glad,” sa Ivan och såg fullständigt överlycklig ut. ”Om du trivs här, trivs jag med att ha dig här. Är det inte irriterande att jag måste fixa så många saker?”

”Jag gillar det,” svarade Lacey med ett leende. ”Jag blir lite ensam annars.”

Det var det svåraste med att lämna New York; det var inte platsen, inte lägenheten, inte de bekanta gatorna, utan folket som hon lämnade.

”Jag borde kanske skaffa en hund,” tillade hon med ett skratt.

”Du har inte mött din granne än, antar jag?” sa Ivan. ”Härlig kvinna. Excentrisk. Hon har en hund, en collie som vallar fåren.”

”Jag har mött fåren,” berättade Lacey. ”De kommer in i trädgården hela tiden.”

”Ah,” sa Ivan. ”Det är nog ett hål i stängslet. Jag kan fixa det. Men i alla fall, kvinnan här bredvid går alltid med på tejudning. Eller öl.” Han blinkade med ena ögat. Det var som på ett faderligt sätt; det påminde henne om sin pappa.

”Verkligen? Hon har ingenting emot att en okänd amerikanska dyker upp vid hennes dörr?”

”Gina? Inte alls. Hon skulle älska det! Gå och knacka på. Jag lovar att du inte kommer ångra dig.”

Han gick och Lacey gjorde precis som han hade föreslagit: begav sig till grannens hus. Dock var ”granne” en lös beskrivning. Huset låg åtminstone fem minuters gångväg bort längs klipporna.

Hon nådde fram till stugan, en envåningsversion av hennes egen, och knackade på. Från andra sidan hörde hon direkt ett ståhej, en hund som käbblede och en kvinnlig röst som sa åt den att vara tyst. Sedan öppnades dörren flera decimeter. En kvinna med långt, lockigt, grått hår och exceptionellt unga ansiktsdrag för en sextio-någotting-åring kikade ut. Hon hade på sig en laxfärgad bomullscardigan över en lång, blommig kjol. Nosen tillhörande en svartvit border collie försökte tränga sig förbi henne.

”Boudicca,” sa kvinnan ner till hunden. ”Håll sniffen ur vägen.”

”Boudicca?” frågade Lacey. ”Vilket intressant namn på en hund.”

”Jag döpte henne efter den hämndlystna, hedniska krigardrottningen som gick bärsärkagång mot romarna och brände London till marken. Nå, vad kan jag hjälpa dig med, gullet?”

Lacey kände omedelbart hur hon slappnade av i kvinnans närvaro. ”Jag heter Lacey. Jag bor här bredvid och jag tänkte att jag skulle presentera mig nu när jag ska bo här permanent.”

”Bredvid? Crag Cottage?”

”Det stämmer.”

Kvinnan sken upp. Hon slängde upp dörren och armarna samtidigt. ”Åh!” utbrast hon med ren och skär glädje innan hon drog in Lacey i sin famn. Hunden Boudicca blev vild, hoppade och skällde. ”Jag är Georgina Vickers. Min familj kallar mig George och mina vänner kallar mig Gina.”

”Och dina grannar?” skojade Lacey när hon till slut släpptes från kvinnans benkrossande kram.

”Vi kör nog på Gina.” Kvinnan fick tag i hennes hand och drog i den. ”Kom in nu! Kom in, kom in! Jag sätter på te.”

Lacey hade inget val annat än att följa med in i stugan. Hon hade inte insett det än men ”Jag sätter på te” skulle bli ett uttryck hon hörde ofta.

”Kan du tro det, Boo?” sa kvinnan när hon skyndade genom den låga korridoren. ”En granne, äntligen!”

Lacey följde henne in i ett kök. Det var ungefär hälften så stort som hennes eget, med mörkrött kakelgolv och en stor köksö som tog upp det mesta av utrymmet. På sidan av köket där diskhon fanns, såg hon ett stort fönster som blickade ut mot en trädgård full med blommor och havsvågorna som slog emot stranden i bakgrunden.

”Planterar du?” frågade Lacey.

”Jajamän. Det är min stolthet och glädje. I trädgården har jag alla möjliga sorters blommor och örter för hälsan. Som en häxdoktor.” Hon kacklade åt sin egen självbeskrivning. ”Skulle du vilja prova nånting?” Hon gestikulerade mot en rad bärnstensfärgade glasflaskor som stod tätt ihop på en provisorisk, ostadig trähylla. ”Jag har läkemedel mot huvudvärk, kramp, tandvärk, reumatism...”

”Åh... Jag tror att jag nöjer mig med te,” svarade Lacey.

”Te får det bli!” utbrast den excentriska kvinnan. Hon skramlade runt på andra sidan köket och rotade fram två muggar från ett skåp. ”Vilken sort? English Breakfast? Assam? Earl Grey? Lady Grey?”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.